

Я його дратую, це абсолютно очевидно. Нічого дивного: на гадку про те, як я виглядаю збоку — корова коровою, з незграбно розчепіреними ногами й судомно затиснутою в жмені ракеткою (і яким чином така неприродна поза виходить у них граціозною? — от хоч би і в тих баришень на сусідньому корті, зовсім молодесеньких, не інакше як-хось жирних донечки, та, що справа, гумова ляля-блондинка, раз у раз без потреби картинно стріпує довгим розпущеним волоссям, перехопленим над чолом білою лентою: знає, стерво, що гарна! — а я свої руки відчуваю як кепсько пригнані протези, і ноги також), — на гадку про це трагікомічне видовище мене й саму нудить, і чувака, по правді, шкода: теж мені заняття для психічно здорового хлопа — воловодитися за десять баксів на годину з отакими гергепами (мабуть, думає: «Ну й тупиця!»), та мене б і за сотку не вистачило!.. Але допомогти йому я нічим не можу — хіба пояснити, що в дійсності я далеко не така тупа, як показуюся на корті. Ніби йому від цього полегшає.

— Кисть жесткая, а пальцы свободны, — терпляче повторює він, уже вкотре ловлячи на гарячому мою намертво заляклу длань і настановчо рознімаючи трупну хватку: — Ракета должна прокручиваться.

(«Ракета» — це недоречно претензійне слівце дере мені слух так само, як йому моє непоштиве «ракетка», що його він щоразу ледь бридливо виправляє: в кожному ділі є свої амбіції).

— Я пам'ятаю, — мимрю, як двійчниця: я справді пам'ятаю, пречудесно все ловлю з першого разу і назавжди (слова «ракетка» вперто тримаюся не тому, що забуваю, а тому, що фізично не здолаю вимовити пишне «ракета», ціле моє почуття стилю бунтується!), і жодної потреби нема товкти мені те саме встопарканадцяте, але що ж толку, коли почута інформація безнадійно захрясає в мозку і м'язам ніяк не передається — либонь, ту саму муку приниження переживають паралітики... В чотири роки тато купив мені двоколісного велосипеда. Очевидно, в нього тоді був вихідний, і він вирішив цілком покласти його на олтар батьківського обов'язку — до вечора я таки якось навчилася одночасно крутити педалі й правувати кермом, але з цілого того дня — одного з найстрашніших у моєму житті — пригадую лиш німий жах тіла, заціпенілого в безнадійному чеканні кінця наруги: на атракціон збіглася дітвора з усенького кварталу і впродовж кількох годин, оточивши велосипедика, галасливо асистувала моєму батькові, навзаводи викрикуючи свої поради й коментарі. Мабуть, йому подобалося бути в центрі такої всенародної уваги — мене ж, безпорадну й розчавлену тим колективним натиском, мов кошени, викинуте на рев стадіону, спаралізувало, як при короткому замиканні: роз'єдналися дротики між першою й другою сигнальною системою, між здатністю розуміти й здатністю свідомо відтворювати рухи, і ціле пообіддя батько, не помічаючи, чесно катав по двору жертву катаlepsії — перелякане, непорушно зібгане в сідлі тільце. Можливо, якби я зуміла тоді розплакатись, моє життя склалось

би інакше. Або якби мої батьки розлучилися ще перед тим: в ролі святочно-недільній, що не вимагала педагогічного хисту (чи то пак, розуміння іншої людини), мій батько був досконалий, мов винахідливий коханець, і наші вилазки удвох, від восьмилітнього віку почавши, до зоопарку, до театрів і музеїв, з неодмінним ритуальним кафе-морозивом на прощання, найдужче скидалися на любовні побачення — зокрема й за напередодньою атмосферою солодкого передчуття. Мабуть, психологічно ми були тоді вже ровесниками, і ця гра рівно захоплювала нас обох: гратися мій батько, царство йому небесне, вмів куди ліпше, аніж жити. Зрештою, як і більшість мужчин.

От і цей мені каже з ноткою ледве вчутної зверхности:

— Расслабьтесь, вы же не на работе! Это должно доставлять удовольствие...

Гм, але ж *ти* на роботі, чоловіче, — чи вмисне собі таку роботу підшукав: щоб і гратися, і плату за це отримувати? Це саме «удовольствие» він, між іншим, ладен виявляти повсякчас — коли забирає в мене для демонстрації ракетку («ракету», еге ж, — може, подумки він взагалі до неї на «ви» звертається? — штука й справді коштовна, майже три тисячі крон — трохи не весь гонорар за лекцію! — я в неї вгепала у фірмовому «Reebok'івському» магазині в центрі Стокгольма: думала зробити подарунок Олегові, бо чулася перед ним винуватою, вже не згадаю за що, в останній рік це трапляється дедалі частіше, а що Олег — вичитавши мені попутно за «Reebok», бо чому ж не порадилася, бо в Швеції є, виявляється, й ліпші, елітніші фірми, — відрядив мене натомість із моїм-таки подарунком на це ідіотське навчання, то вина моя від того тільки зросла, і постає питання, чи не цього мій найдорожчий і домагався?) — «Сма'ріте сюда!» (о Господи, ну й зворотики, вже не кажучи про фонетику,